

Hồi 262

Kích thích hảo ngoạn

Tôn Ân từ bên khe suối nhôm dầy lặng lẽ đứng trong bóng tối cây rừng. Khi tới bên con suối nhỏ chảy xuyên qua rừng này, với bản lĩnh thông thiên triệt địa của lão mà cũng còn cảm thấy miễn cưỡng mới chịu đựng được, vì lo ngại vết thương do động thiên bội hợp bích gây nên sẽ ác hóa biến thành nội thương vĩnh viễn không chữa được, cho nên dù vẫn còn trong miền Biên Hoang nguy hiểm, lão cũng không thể không mặc kệ mọi chuyện, lặng lẽ vận huyền công trị liệu thương thế.

Trải qua nửa đêm và một ngày, nội thương của lão cuối cùng cũng ổn định lại, khôi phục được sáu bảy thành công lực, vượt qua cửa ải khó khăn.

Hiện tại tâm thần lão lại như ngựa hoang xông cương phi nước đại, gần chục năm nay tình cảm của lão không còn xao động như thế này, tình huống như vậy chỉ xảy ra khi còn trẻ.

Lão vốn cho rằng tình cảm đối với Ni Huệ Huy đã lặng yên như nước, dứt bỏ mọi ý nghĩ phạm tục, nào ngờ khi đối diện nhau mới phát giác bản thân đã quá sai lầm, đến mức không nhẫn tâm hạ sát thủ với thị.

Chính vì tâm thần không nhập được vào trạng thái hư không của Hoàng Thiên đại pháp, một câu nói “chấp giả vi chân” của Yến Phi mới thừa cơ tác động, khiến lão lộ ra sơ hở không đáng có, thân pháp chậm lại mất một thoáng, chút nữa thì bị kỳ chiêu của Yến Phi đoạt mất tính mệnh. Cũng nhờ vậy mà nhân duyên xảo hợp, khiến cho lão thoáng nhìn thấy bí mật của thiên địa khi Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất, cảm ứng thấy sự tồn tại của Tiên môn. Tự mình thể nghiệm những truy cầu tiên đạo hoàn toàn không chỉ là điều mong muốn, mà là tồn tại đích thực.

Khi chí dương gặp gỡ tương giao với chí âm sẽ sản sinh sức mạnh khủng khiếp phá nát hư không, khai mở Tiên môn, đạt đến bờ bên kia của sinh mệnh.

Luyện hư hợp đạo chính ám chỉ điều này.

Cuối cùng lão đã minh bạch.

Tâm tình kích động, sự thực không thể nói với bất kỳ ai, ngoại trừ Yến Phi, vì rằng Yến Phi cũng đồng thời cảm ứng thấy Tiên môn.

Nhưng khi ấy lão cũng đành mở to mắt coi Tiên môn khai mở rồi đóng lại, bởi vì Hoàng Thiên đại pháp của lão theo đường lối Thái dương chân hỏa, nếu cứ miễn cưỡng tiến vào Tiên môn chí âm chí dương tương giao, chỉ sợ vừa tiến vào đã hóa thành tro bụi. Cần phải có cả Thái âm chân thủy tương hỗ bổ sung mới có thể vượt qua ngưỡng cửa này, thành tiên thành đạo.

Kinh nghiệm đêm qua đã giúp lão nhìn ra thiếu sót của Hoàng Thiên đại pháp, biết được phải nỗ lực theo hướng nào.

Lão cũng do dự không biết nên có thái độ nào đối với Yến Phi. Khi đánh trúng Yến Phi, mới kinh hãi phát giác hộ thể chân khí của chàng phản kích lão là Tiên thiên chân khí thuộc về Thủy độc chứ không phải Đan kiếp, khiến lão không nắm được môn lộ, không thể thành công.

Yến Phi có đủ điều kiện sơ bộ để tiến vào, thậm chí là khai mở Tiên môn, hơn hẳn lão hiện nay.

Phải đối xử thế nào với chàng?

Nghĩ đến đó, Tôn Ân âm thầm thở dài.

Cũng may hiện tại lão căn bản vô lực truy sát Yến Phi, vì vậy tạm thời không nghĩ đến chuyện này, mọi chuyện đành đợi sau khi về đến miền nam chữa lành nội thương rồi mới lại tính.

Tôn Ân bình tĩnh lại, rời khỏi ngọn tiểu khê, như một bóng u linh xuyên rừng vượt núi về hướng nam.

oOo

Thiên Nhãn lượn vòng trên vòm trời đêm, cặp mắt sắc bén chăm chú quan sát cánh đồng tuyết quanh chỗ chủ nhân.

Khất Phục Quốc Nhân vẫn khoác trường bào màu đỏ, Yến Phi cảm giác hần ăn mặc như thể là để Thiên Nhãn từ tí trên cao dễ dàng nhận ra, không thì cũng chẳng cần mạo hiểm như vậy khiến cho thân phận dễ dàng bại lộ.

Yến Phi ẩn mình bên mé rừng thưa nhìn Hách Liên Bột Bột càng lúc càng tiến gần Khất Phục Quốc Nhân, nhưng bản thân chàng lại không cách gì lại gần hơn để nghe lén đối thoại của hai người.

Chỗ cao minh của Khất Phục Quốc Nhân là hấn xuất hiện giữa một đồng tuyết mênh mông rộng tới vài dặm, sai Thiên Nhân giám thị từ trên cao, chẳng những không sợ địch nhân lên tiếp cận, lại còn là thủ đoạn tốt nhất để phòng tập kích, dù Hách Liên Bột Bột có lòng dạ đen tối cũng không làm gì được.

Yến Phi ở cách chỗ hai tên gặp nhau tới hai dặm, trừ phi biến thành thần tiên, còn không thì đừng mong nghe được nửa câu nói. Nghĩ tới đây, ngậm cười khổ. Đối với hai chữ “thần tiên”, chàng đã có nhận thức và lý giải hoàn toàn mới.

Hai gã tới đối diện nhau, dùng mật ngữ trao đổi.

Yến Phi thầm nghĩ nếu không phải mình đang bị nội thương thì đã nhân cơ hội tru diệt Hách Liên Bột Bột, giải quyết cho Thác Bạt Khuê một kinh địch. Tiếc rằng tình thế hiện tại không phải lúc thích hợp để chiến đấu sinh tử với loại cao thủ như vậy, vì rằng kết quả thắng bại thật khó đoán.

Chẳng lẽ cứ thế trắng tay bỏ đi hay sao?

Nghĩ đến đây, linh cơ chợt động, một ý tưởng tuyệt diệu hết sức táo bạo xuất hiện.

oOo

Từ dãy nhà trước vọng tới thanh âm Sở Vô Hạ: “Lũ người công phu quả không tệ, đã đến thế rồi mà vẫn còn lợi hại làm ta cũng thụ thương”.

Tiếp đó là tiếng người ngã vật xuống đất.

Doãn Thanh Nhã ghé sát Cao Ngạn nói: “Ả đang trị thương, chúng ta mau chạy đi”.

Cao Ngạn lấy làm kỳ quái, to gan lớn mật như Doãn Thanh Nhã vì sao nghe rõ đối phương thụ thương lại không thừa cơ tập kích. Rõ ràng đêm đó Sở Vô Hạ chém chết Mạn Diệu trên đại giang đã gây ấn tượng sâu sắc trong đầu tiểu Bạch Nhạn, khiến nàng không dám đối kháng với ả.

Cao Ngạn nghĩ tới đó, mặt biến sắc nói: “Có chuyện giả trá!”.

Doãn Thanh Nhã kinh hãi nói: “Đừng hù ta! Đi thôi!”.

Cao Ngạn nói: “Vừa rồi nàng kêu lên mấy tiếng ‘Có quỷ’, ả đã phát giác rồi, nhưng vì đang mải đối phó với bọn kia nên không thể quan tâm đến chúng ta. Ả đã nhận ra giọng nói

êm ái của nàng, cố ý lừa bọn ta lỗ mãng nhảy ra để thừa cơ hạ sát thủ. Xem ra đích xác ả thụ thương không nhẹ, buộc phải dùng thủ đoạn này”.

Doãn Thanh Nhã mặt hoa biến sắc hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”.

Kỳ thực Cao Ngạn cũng hãi gần chết, tuy rằng võ công Doãn Thanh Nhã cao hơn hẳn nhiều, nhưng đạo hạnh giang hồ còn học hỏi chán chê cũng vẫn chưa theo kịp hẳn, vì tính mệnh hai người hẳn cần bình tĩnh đảm đương vai trò chân chính anh hùng cứu mỹ nhân.

Cao Ngạn đảo mắt lên trên, ra hiệu rằng Sở Vô Hạ đã lặng lẽ nhảy lên mái ngói, dù hai người xông ra theo hướng nào cũng bị ả tập kích.

Doãn Thanh Nhã hoang mang hỏi: “Làm gì bây giờ?”.

Cao Ngạn thì thầm: “Khi ta mở cửa sổ, nàng phải mở chốt cửa ra, nhớ là hai chuyện phải tiến hành đồng thời”.

Doãn Thanh Nhã lắc đầu biểu thị không hiểu hẳn nói lúc nào, Cao Ngạn đã nhảy xuống giường, cởi áo ngoài cầm tay bước tới cửa sổ.

Doãn Thanh Nhã ngơ ngác nhìn, đến khi hẳn đưa tay nhắc nhở mới hiểu ra, lướt tới bên cửa ra vào.

Cao Ngạn gạt đầu ra hiệu, đoạn kéo then, mở toang cửa sổ.

Doãn Thanh Nhã đồng thời cũng đưa tay kéo then cửa.

Cao Ngạn vung tay ném chiếc áo, tiếng gió vang lên giống như có người xuyên qua cửa sổ lao về hướng khu rừng.

Từ trên cao có tiếng quất lạnh lạnh của Sở Vô Hạ, căn cứ vào âm thanh kiếm khí rít lên, hiển nhiên đã truy theo chiếc áo.

Cao Ngạn lướt tới kéo Doãn Thanh Nhã đẩy cửa nhảy ra sân, nhảy lên đầu tường chạy như điên.

oOo

Yến Phi từ chỗ nấp nhảy ra chặn đường Hách Liên Bột Bột, tên này không kịp đề phòng, kinh hoàng lùi nhanh lại hơn một trượng, thân thủ và phản ứng cực kỳ mau lẹ. Dù Yến Phi có ý đột kích e rằng cũng khó đắc thủ, chưa kể nội thương của chàng còn chưa lành.

Hách Liên Bột Bột toàn thân trùm vải đen, chỉ lộ ra mắt mũi mồm tai, ánh mắt lấp lánh, rõ ràng đang đề tụ công lực chuẩn bị ứng phó.

Y không mang vũ khí, nhưng quyền đầu đủ sức đánh ngã Hoa Yêu của y thì bất cứ ai cũng không dám coi thường.

Yến Phi cười: “Hách Liên huynh khỏe chứ?”.

Hách Liên Bột Bột biết không giấu được, chậm rãi mở khăn bịt đầu nhét vào bọc, lạnh lùng nói: “Yến huynh không hổ là thích khách xuất sắc nhất thiên hạ mới chặn được bản nhân ở đây. Tuy nhiên Yến huynh đã tinh thông nghề thích khách, hẳn phải biết không thể để người bị hành thích có thời gian chuẩn bị. Trong bọc ta có hỏa tiễn tín hiệu, nếu để ta gọi viện binh tới, e Yến huynh khó lòng thoát thân”.

Chỗ này là một khu rừng hoang chỉ cách Biên Hoang Tập hai dặm về phía tây bắc, chỉ cần công phu một chén trà là cao thủ bên địch có thể tới nơi. Đương nhiên Hách Liên Bột Bột cần phải sống được đến lúc đó.

Yến Phi thung dung nói: “Hách Liên huynh nếu có hứng thú phóng yên hoa, Yến mỗ nhứt định không cản trở”.

Hách Liên Bột Bột chồm sắc giận, quát to: “Yến huynh thực ra có ý đồ gì xin nói ra đi”.

Với tác phong hung hãn của Hách Liên Bột Bột vẫn không dám chủ động xuất thủ, có thể thấy hiện tại uy danh Yến Phi lừng lẫy, đủ sức đe dọa bất cứ người nào.

Yến Phi tiến lên ba bước thu hẹp khoảng cách với đối phương, nói rành rọt: “Ta muốn thương lượng với Hách Liên huynh cùng tiến hành một việc có lợi cho cả đôi bên”.

Hách Liên Bột Bột thấy chàng không định đối phó với mình, rất ngạc nhiên nhú mày nói: “Yến huynh hình như quên mất, dù công hay tư chúng ta đều không có khả năng hợp tác mà”.

Yến Phi cười: “Thực vậy sao? Nếu là như vậy vì sao Hách Liên huynh còn lên gặp Khất Phục Quốc Nhân?”.

Hách Liên Bột Bột biến sắc: “Ngươi tính uy hiếp ta sao?”.

Yến Phi song mục loé thần quang, bình tĩnh nói: “Chúng ta người thực nói lời thực nhé, ngươi đã ngấm lai vãng với Khất Phục Quốc Nhân, hiển nhiên chỉ là vờ đầu phục Điều Trường, kỳ thực lại đang tính chuyện khác. Yến Phi này không có thói quen làm lộ chuyện riêng tư của người khác, nếu ngươi thực sự không hứng thú với đề nghị của ta, chuyện này coi như bỏ đi”.

Nét mặt Hách Liên Bột Bột trở nên hòa hoãn, nói: “Yến huynh thật đáng mặt hảo hán, bản nhân xin rửa tai lắng nghe”.

Yến Phi điềm đạm nói: “Ta muốn giết tên pháp sư Ba Tư”.

Hách Liên Bột Bột thất thanh: “Không thể thế được, thì ra ngươi đã nghe được câu chuyện của ta và Khất Phục Quốc Nhân”.

Yến Phi cười thâm trong bụng, trong câu chuyện Hách Liên Bột Bột và Khất Phục Quốc Nhân nhất định có đề cập đến Ba Cấp Mã Tư, cùng muốn trừ khử người này, mình tình cờ nói trúng mới khiến Hách Liên Bột Bột lầm cho rằng mình nghe trộm được chúng đàm thoại.

Nói: “Hách Liên huynh chớ hiểu lầm, ta chỉ nhìn thấy các vị từ xa, nhưng không nghe thấy các vị nói chuyện”.

Hách Liên Bột Bột lộ vẻ cổ quái, thở hắt ra một hơi nói: “Dù Yến huynh là kẻ địch, ta không thể không thừa nhận Yến huynh là một người quân tử. Vừa rồi ta giả vờ muốn thử xem ngươi có nghe được bọn ta mật đàm không, xin đừng lấy làm lạ”.

Yến Phi bật cười: “Hách Liên huynh cứ thích đem chuyện đấu đá tới Biên Hoang. Trở lại việc chính nhé, vô luận chuyện này có khả năng hợp tác hay không, sau đây tình huống đối địch giữa hai ta vẫn không hề thay đổi”.

Hách Liên Bột Bột trầm ngâm một thoáng, nói: “Chỉ vì một gã Hô Lôi Phương có đáng để Yến huynh mạo hiểm thế không? Nếu ngươi giết được ta, chẳng phải hiệu quả hơn giải cứu Hô Lôi Phương nhiều hay sao?”.

Yến Phi thâm nhủ, không phải ta không muốn giết ngươi, chỉ vì hiện thời còn chưa đủ sức, vì thế mà không thể không tính chuyện khác. Hách Liên Bột Bột nói thế rõ ràng là đã biết rõ chuyện xảy ra với Hô Lôi Phương, cũng muốn mượn cơ dò thăm tâm ý chàng, buộc chàng phải hứa hẹn sẽ không quay mũi kiếm đối phó gã, thực sự biểu lộ sự tinh minh lão luyện của gã.

Nói: “Hách Liên huynh chớ đa nghi, ta đã nói muốn hợp tác, nhất định sẽ không hại ngầm ngươi. Chuyện tương lai không ai đoán được, nhưng ta giết được Ba Cấp Mã Tư rồi sẽ lập tức bỏ đi, dù cho thất thủ bị bắt, tuyệt đối không khai ra có Hách Liên huynh ở đằng sau giúp đỡ. Tuy nhiên Hách Liên huynh cũng chớ bán rẻ ta, nếu không ta sẽ không từ thủ đoạn để báo phục”.

Hách Liên Bột Bột cười gượng: “Từ lần đầu tiên gặp Yến huynh ở Biên Hoang Tập, ta đã biết Yến huynh tuyệt không dễ trêu. Yên tâm! Yến huynh chỉ cần tiết lộ bốn nhân bí mật

gặp gỡ Khất Phục Quốc Nhân, ta lập tức sẽ phải bỏ cửa chạy lấy người. Huống hồ nếu quá thực người giết được Ba Cấp Mã Tư, đối với ta là trăm điều lợi mà không một điều hại”.

Yến Phi hoan hỉ nói: “Như vậy là Hách Liên huynh quyết định hợp tác với ta rồi!”.

Hách Liên Bột Bột gật đầu nói: “Chỉ có một điều kiện, ấy là Yến huynh phải giữ bí mật cho ta, tuyệt không được đem chuyện ta gặp riêng Khất Phục Quốc Nhân nói với ai, kể cả huynh đệ Hoang nhân của người”.

Yến Phi tự nhủ nếu cho người khác hay Yến Phi hợp tác hành sự với Hách Liên Bột Bột, nhất định sẽ không ai tin.

Nói: “Vậy lấy ba ngày làm ước định”.

oOo

Cao Ngạn thở dài: “Lần này đúng là động phòng rồi, chỉ thiếu có đuốc hoa thôi”.

Doãn Thanh Nhã ngồi rúm vào một chỗ với hân trong hốc đá giận dữ nói: “Bớt cái miệng một chút có được không? Chọc cho yêu nữ quay lại, để người phụ trách làm mồi cho lưỡi kiếm của ả nhé”.

Cao Ngạn nói: “Yên tâm đi! Lúc đó ta thấy ả đã đuổi theo đến hơn chục trượng ngoài kia rồi. Thấy không! Theo ta biết bao nhiêu là hứng thú! Tiểu nương tử hiện tại chắc đã hiểu rõ hơn vì phu vì sao không ung theo nàng về Lương Hồ. Ở Biên Hoang ta là thủ tịch phong môi pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, chỗ nào cũng nắm chắc huyền cơ. Như cái tiểu động trong núi hoang sau làng này chính là chỗ ty nạn của ta đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần nhắc bụi cây ra là có thể chui vào nắp ở đó thần không hay quỷ không biết, lần này càng phát huy tác dụng, chỗ này năm xưa ta đào mất bảy ngày bảy đêm mới xong đấy”.

Doãn Thanh Nhã phì cười: “Bảy ngày bảy đêm? Hứ! Người đúng là một tên quỷ khoác lác. Ui! Suýt nữa quên không nhắc nhở người, hiện tại không phải là ở cái Cao gia thôn quý quái nhà người, hương thân phụ lão của người cũng không có mặt, nếu người còn bô lô ba la nương tử vi phu cái gì đấy át lời ta, ta sẽ cắt đi một mẩu lưỡi của người đấy”.

Cao Ngạn cảm giác lòng ngọt lịm, trong khi mình áp chặt vào thân thể thơm tho của nàng, nàng lại không trách mình tranh thủ kiểm soát, chỉ trách mình ngôn từ khinh bạc, thái độ ung thuận ngầm thật quyến rũ mê người không biết đến đâu mà kể.

Vội cười vuốt: “Tiểu Thanh Nhã của ta nguôi giận đi. Hứ!”.

Doãn Thanh Nhã thúc khuỷu tay vào mạng sườn gã đau điếng.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: “Người ta mới dùng một chút lực đạo, làm gì mà la to thế? Ê! Trong này khó thở quá, ta còn phải trốn bao lâu nữa đây?”.

Cao Ngạn chỉ mong tình hình này tiếp tục vĩnh viễn, thuận miệng đáp: “Chỉ cần trốn con bà nó bảy ngày bảy đêm, đợi bà nương nọ đi tới tận chân trời góc bể là có thể ra đi, từ nay tại Biên Hoang đi ở không rời, ngủ ở khắp các hành cung cái gì đấy Cao gia thôn, Doãn gia trấn của ta”.

Doãn Thanh Nhã giận dữ nói: “Ta đâu rảnh rồi theo người tới mấy địa phương quỷ quái ấy, ngày mai ta phải về Lương Hồ rồi, người có đi theo hay không ta không cần biết, tự người nghĩ cho kỹ đi”.

Cao Ngạn nhăn mặt nghĩ kế, nói: “Quá nguy hiểm!”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Nguy hiểm cái gì chứ! Ta chỉ vì người mới chui vào cái động thối này, nếu không đã lẹ bước mà đi rồi, lại chiếm tiền cơ, không tin yêu nữ theo kịp ta”.

Cao Ngạn nói: “Để ta dùng bộ óc hạng nhất Biên Hoang phân tích tình hình cho nàng nhé! Đầu tiên nàng có khẳng định ả có thể từ câu nói ‘có quỷ’ nàng thốt ra, nhận biết nàng là tiểu Bạch Nhạn vẫn ngự trị trong trái tim Cao Ngạn ta không?”.

Doãn Thanh Nhã không buồn tranh hơi với hắn nữa, thực thà đáp: “Ai cũng bảo ta có giọng nói rất đặc biệt, nghe rồi là sẽ không quên nữa. Ngày nọ khi ta giao thủ với ả có nói mấy câu, sợ không giấu được ả”.

Cao Ngạn trịnh trọng: “Được! Bây giờ giả thiết ả biết nàng là tiểu Bạch Nhạn, liệu ả không giết nàng có được không?”.

Doãn Thanh Nhã nhún vai đáp: “Làm sao ta biết ả nghĩ gì? Hắn ả không có lý do buộc phải giết ta!”.

Cao Ngạn nói: “Sai rồi! ả nhất định phải giết chúng ta diệt khẩu, vì chúng ta biết bí mật về Phật tàng”.

Doãn Thanh Nhã kêu oan: “Nhưng ta không hề biết Phật tàng ở đâu? Có gì mà phải diệt khẩu?”.

Cao Ngạn nói: “Bọn tứ đại kim cương cũng không biết Phật tàng ở đâu, có trúng độc thủ của ả không?”.

Doãn Thanh Nhã không phục: “Sao như nhau được! Bọn họ vì muốn bức ả nói ra địa điểm Phật tàng, vì vậy ả mới tiên phát chế nhân. Minh bạch chưa? Ngươi chỉ là tên tiểu vô lại chuyên dậm dọa người ta thôi. Hi! Ngươi vẫn chưa đủ tư cách là đại vô lại đâu”.

Cao Ngạn cười nói: “Vì thế mới nói nàng hiểu đời chưa đủ sâu sắc, không biết nhân gian hiểm ác. Nàng nghe câu ‘hoài bích kỳ tội’ chưa? Nếu bị chúng ta tiết lộ chuyện Phật tàng để thiên hạ đều biết, bà nương đó có còn sống nổi không? Một bảo tàng như vậy ai chả muốn có, sư phụ của nàng là người đầu tiên không bỏ qua cho ả”.

Doãn Thanh Nhã phì cười: “Ngươi bịa ra bao nhiêu thứ lăng nhăng ấy, nói cho cùng là không muốn ta về Lương Hồ, tốt nhất là gả cho ngươi, vĩnh viễn ở lại Biên Hoang làm áp trại phu nhân cho ngươi. Ngươi thích lừa người, ta lại không hứng thú. Thăng thần với ngươi nhé! Như ý lang quân trong lòng Doãn Thanh Nhã này, ngươi một chút cũng không dính tới được, ta gả cho chó cho lợn cũng không gả cho ngươi, mau dứt bỏ si tâm vọng tưởng của ngươi đi, tìm một nữ tử vô tri khác mà tán tỉnh!”.

Cao Ngạn nghe vậy bỗng dung cảm thấy như rót xuống vực thẳm không đáy, cảm giác tuyệt vọng và đau khổ đến cùng cực, gượng gạo cười nói: “Nàng thích thì đi đi! Bất quá ta khẳng định bà nương ấy đã biết mắc lừa quay lại rồi, đang chực sẵn bên ngoài, rồi nàng sẽ biết không phải ta dọa dẫm xuông. Ui! Nàng định làm gì?”.

Doãn Thanh Nhã vươn tay mò mẫm vách động, lôi một cục đá xuống nói: “Muốn chứng minh ngươi dối trá dễ như trở bàn tay. Ngươi cứ luôn miệng nói ta không hiểu chuyện giang hồ, để ta xuất một chiêu tối cơ bản Đầu thạch vấn lộ cho ngươi coi”.

Nói đoạn vung tay nhằm động khẩu ném cục đá ra ngoài.

Tiếng đá chạm vào cành cây vang lên, lướt qua khoảng bảy tám trượng, đột nhiên kiếm phong rú lên, có tiếng quát giận dữ của Sở Vô Hạ.

Hai người cùng biến sắc.

- o O o -